

и разходки да правишъ. Вървя азъ напрѣдъ и си мисля за училището. Кой ли трепери сега на таблата по смѣтане? Добрѣ, че не съмъ тамъ, а то както не съмъ приготвенъ, какво щѣхъ да думамъ на учителя — не зная.

— Стой! извика баща ми, и азъ се спрѣхъ. Чакай да си отпочинатъ малко воловетѣ, че се умориха.

Азъ се бѣхъ захласналъ и не съмъ усѣтилъ, че лехата е вече изорана.

Пуснахъ азъ воловетѣ да попасатъ, донесохъ гозбата и я сложихъ прѣдъ баща си да обѣдва, па се мушнахъ изъ гората да се нагледамъ на хубавата ѝ прѣмѣна и да си набера цвѣте. А пѣкъ имаше ли го много — имаше. Кокиче, минзухаръ, темнуга, синчець — подали главички, чакатъ за гости.

Туку-що навлѣзохъ десетина крачки, гледамъ: едно голѣмо рунтаво животно изкочи напрѣдъ ми, и азъ — ха назадъ, че да ме нѣма. Отидохъ при баща си и му казахъ ниско: „Тате, да видишъ какво голѣмо животно видѣхъ! Колкото куче голѣмо! Ела да го видишъ.“

Дойде баща ми. „Язовецъ, язовецъ! каза тихичко. Борсукъ дѣто го казватъ, това е то. Що ще тука, дяволъ да го вземе? Вижда се, скоро е излѣзълъ изъ леглото си, та гледай, колко е измършевялъ. Вижъ го хубаво, колко прилича на мечка, сѣкашъ че ѝ е братъ.“

Язовецътъ не ни виждаше, и ние можахме много добрѣ да го разгледаме. Стѣпилъ на цѣлото си ходило като мечка, той търсеше нѣщо за ядене. Души като свинче съ оная остра муцунка. Едра, пепелява козина покрива мършавото му тѣло. Само покрай малкитѣ му уши и очи минува по една черна бразда, та отпрѣдъ изглежда шаренъ.

— Язовецътъ, каза баща ми, е нощно животно. Той е страхливо звѣрче, та рѣдко се вижда. Има